

הלכות בכורות פרק ב

א. כל המומין הקבועין הפוסלין את הקדשים, ונפדין עליהן אם נפל אחד מהן בבכור, הרי זה נשחט עליו בכל מקום; וכבר בארנו אותן המומין בהלכות אסורי המזבח, ושהראוי מהן להיות בזכר שבועה וששים.

ב. וכל הדברים שמנינו שם שאין הקרבן מהן מן המבחר, ואין הקדשים קרבין בהן, ולא נפדין עליהן כף אין הבכור נשחט עליהן, ולא קרב, אלא יהיה עומד, עד שיולד לו מום קבוע. וכן אם נלד בבכור מום עובר הרי זה אינו נשחט בכל מקום, ולא קרב, אלא יהיה רועה עד שיפול בו מום קבוע, וישחט עליו.

ג. וכן אם נעברה בו עברה, או שהרג בעד אחד, או על פי הבעלים, או שהקצה, או נעבד ירעה עד שיפול בו מום, כמו שבארנו בהלכות אסורי מזבח. יוצא דפן, והבא אחריו שניהן אינן בכור: הראשון, מפני שאינו פטר רחם; והאחרון, מפני שקדמו אחר. אפלו יצאת נקבה דרך דפן, וזכר דרך רחם אינו בכור.

ד. בכור שהוא אנדרגיגוס אין בו קדשה כלל, והרי הוא כנקבה שאין בו לפוהן כלום; ועובדין בו וגוזזין אותו, כשאר החלין. נלד טמטום הרי זה ספק בכור, ויאכל במומו לבעליו, בין שהטיל מים במקום זכרות, בין שהטיל מים במקום נקבות.

ה. רחל שילדה כמין עז, או עז שילדה כמין רחל פטור מן הבכורה, שנאמר "אך בכור-שור" (במדבר יח, יז): עד שיהיה הוא שור, ובכורו שור. ואם היה בו מקצת סימני אמו הרי זה בכור, והוא בעל מום קבוע: שאין לך מום גדול משנוי בריתו, כמו שבארנו בהלכות אסורי מזבח.

ו. אפלו פרה שילדה כמין חמור, ויש בו מקצת סימני פרה הרי זה בכור לפוהן, הואיל ומין החמור יש בו דין בכורה. אבל אם ילדה מין סוס או גמל אף על פי שיש בו מקצת סימני פרה, הרי הוא ספק בכור; לפיכך יאכל לבעליו. ואם תפסו פוהן, אין מוציאין מידו.

ז. המטיל מום בבכור הואיל ועשה עברה, קונסין אותו, ואינו נשחט על מום זה, עד שיפול בו מום אחר מאליו. ואם מת זה החוטא מתר לבנו לשחט אותו על מום שעשה אביו, שלא קנסו בנו אחריו.

ח. הרגיל לבכור שיפול בו מום כגון שנתן דבלה על אזנו עד שבא כלב ונטלה וחתך אזנו, או שהלך בו בין ברזל ועששיות שלזכוכית כדי שתקטע ידו ונקטעה, או שאמר לגוי להטיל בו מום הרי זה לא ישחט עליו. זה הכלל: כל מום שנעשה לדעתו, אסור לו לשחט עליו; ואם נעשה שלא לדעתו, הרי זה שוחט עליו.

ט. אמר אלו נפל בבכור זה מום, הייתי שוחטו, ושמע הגוי, ועשה בו מום הרי זה שוחט עליו, שהרי לא נעשה בדעתו. ואינוהו שעשה מעשה המרגיל להטיל מום, ונפל בו מום, ואין אנו יודעין אם נתפון למום, או לא נתפון הרי זה לא ישחט עליו. פיצד: כגון שנתן לו שעורים במקום דחוק מסרג בעצים,

וְכִיּוֹן שְׂאָכֵל נִחְלָקָה שְׁפָתוֹ אִפְלוּ הָיָה חֵבֶר, הָרִי זֶה לֹא יִשְׁחַט
עָלָיו; וְכֵן כָּל כּוֹצֵא בָּזֶה.

י. הָיָה בְּכוֹר רוֹדֵף אֶת הָאָדָם, וּבָעֵטוֹ כְּדִי לְטָרְדוֹ, וְאִפְלוּ בָּעֵט
בּוֹ מִפְּנֵי שְׂרָדְפוֹ מִקֵּדָם, וְנַעֲשֶׂה בּוֹ מוֹם בְּבַעֲיָטָה זֶה הָרִי זֶה
יִשְׁחַט עָלָיו.

יא. קִטְנִים שֶׁהִטִּילוּ מוֹם בְּבְכוֹר דֶּרֶךְ שְׁחוּקָה, וְכֵן הִגּוּי שֶׁעָשָׂה
לְדַעְתּוֹ הָרִי זֶה יִשְׁחַט עָלָיו; וְאִם עָשׂוּ כְּדִי לְהַתִּירוֹ, לֹא יִשְׁחַט
עָלָיו. בְּכוֹר שְׂאָחָזוֹ דָּם, יִקְיֹז וּבִלְבָד, שְׁלֹא יִתְכּוֹן לַעֲשׂוֹת בּוֹ
מוֹם; וְאִם נַעֲשֶׂה בּוֹ מוֹם בְּהִקְזָה זֶה, הָרִי זֶה נִשְׁחַט עָלָיו.

יב. מִתֵּר לְהִטִּיל מוֹם בְּבְכוֹר קֵדָם שְׂיֵצֵא לְאוּרֵי הָעוֹלָם, וְיִשְׁחַט
עָלָיו. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּזִמָּן הַזֶּה שְׂאִין שָׁם בֵּית, מִפְּנֵי
שְׁסוּפּוֹ לְהֵאָכֵל בְּמוֹמוֹ; אֲבָל בְּזִמָּן שֶׁהִמְקִדְשׁ קִיָּם, אֲסוּר.

יג. עַד שֶׁהֵעִיד מִפִּי עַד אַחֵר, שְׁמוֹם זֶה נָפַל שְׁלֹא לְדַעַת נֶאֱמָן;
אִפְלוּ אֲשֶׁה נֶאֱמַנָת לֹמֵר בְּפָנַי נָפַל מוֹם זֶה מֵאֱלֹיו, וְיִשְׁחַט עָלָיו.

יד. כָּל הַמוֹמִין הָרְאוּיִין לְבוֹא בְּיַד אָדָם נֶאֱמָן הָרוּעָה עָלֵיהֶן
לֹמֵר מֵאֲלֵיהֶן נָפְלוּ, וְלֹא נַעֲשׂוּ בְּכוֹנָה; וְיִשְׁחַט עָלֵיהֶן. בְּמָה
דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁהְיָה הָרוּעָה יִשְׂרָאֵלִי, וְהַבְּכוֹר בְּיַד הַכוֹהֵן.
אֲבָל אִם הָיָה הָרוּעָה כּוֹהֵן, וְהַבְּכוֹר עֲדִין הוּא בְּיַד בָּעָלָיו
הַיִּשְׂרָאֵלִיִּים הָרִי זֶה אֵינוֹ נֶאֱמָן; וְחוֹשְׁדִּין אוֹתוֹ, שְׂמָא הוּא
הִטִּיל בּוֹ מוֹם כְּדִי שְׂיִתְנַנּוּ לוֹ.

טו. כּוֹהֵן שֶׁהֵעִיד לְכוֹהֵן אַחֵר, שְׁמוֹם זֶה מֵאֱלֹיו נָפַל נֶאֱמָן;
וְאֵין חוֹשְׁשִׁין לָהֶן, שְׂמָא הֵן גּוֹמְלִין זֶה אֶת זֶה: שְׁכָל הַכוֹהֲנִים
חֲשׂוּדִין לְהִטִּיל מוֹם בְּבְכוֹר כְּדִי לְאָכְלוֹ בַּחוּץ, וּלְפִיכָךְ אֵין
נֶאֱמָנִין עַל יְדֵי עֲצָמָן; אֲבָל חֲבֵרוֹ מַעֲיֵד לוֹ, שְׂאִין אָדָם חוֹטֵא
לְאַחֵר. אִפְלוּ בָּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ שֶׁלְכוֹהֵן, מַעֲיִדִין לוֹ עַל הַבְּכוֹר;
אֲבָל לֹא אֶשְׁתּוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּגוֹפּוֹ.

טז. בְּכוֹר שֶׁהָיָה בְּיַד כּוֹהֵן, וְנָפַל בּוֹ מוֹם, וְהֵעִיד עָלָיו עַד אֶחָד
שְׁזֶה הַמוֹם מֵאֱלֹיו נָפַל, וְאֵין אָנוּ יוֹדְעִין אִם מוֹם זֶה שׁוֹחֲטִין
עָלָיו אֶת הַבְּכוֹר אוֹ אֵין שׁוֹחֲטִין עָלָיו, וּבֹא הַכוֹהֵן שֶׁהוּא בְּיָדוֹ,
וְאָמַר הָרְאִיתִי מוֹם זֶה לְמַמְחָה, וְהַתִּירוֹ לְשַׁחֲיָטָה הָרִי זֶה
נֶאֱמָן; וְאֵין חוֹשְׁשִׁין, שְׂמָא לֹא הִרְאָהוּ וְשְׂמָא בְּכוֹר תָּם הוּא
שְׁלֹא נִחְשְׁדוּ לְשַׁחֲט קִדְשִׁים בַּחוּץ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא עֲווֹן כָּרַת כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְנוֹ.

יז. וְכֵן נֶאֱמָן הַכוֹהֵן לֹמֵר עַל בְּכוֹר בַּעַל מוֹם, בְּכוֹר זֶה נִתְּנוֹ
לִי יִשְׂרָאֵל בְּמוֹמוֹ, וְלֹא נָפַל בְּרִשׁוֹתַי כְּדִי לְחוֹשׁ לוֹ, שְׂמָא הוּא
הִטִּילוֹ: שֶׁהִדְבֵּר עָשׂוּי לְהַגְלוֹת, וְהוּא מִתִּירָא שְׂמָא יִשְׁאָלוּ
בָּעָלָיו, וַיֹּאמְרוּ תָמִים הָיָה, בָּעֵת שֶׁנִּתְּנוּהוּ לוֹ.

הַלְבוֹת בְּכוֹרוֹת פֶּרֶק ג

א. אֵין שׁוֹחֲטִין אֶת הַבְּכוֹר אִלָּא עַל פִּי מַמְחָה, שֶׁנִּתֵּן לוֹ הַנְּשִׂיא
שֶׁבְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל רְשׁוֹת, וְאָמַר לוֹ, הִתֵּר בְּכוֹרוֹת בְּמוֹמָן; אִפְלוּ
הָיָה מוֹם גָּדוֹל וְגָלוּי לְכָל, לֹא יִתִּירוּ אִלָּא מַמְחָה שֶׁנִּטַּל רְשׁוֹת.
וְכָל הַבְּכוֹרוֹת אָדָם רוֹאֶה, חוּץ מִבְּכוֹר עֲצָמוֹ.

ב. אִם אֵין שָׁם מַמְחָה, וְהָיָה הַמוֹם מִן הַמוֹמִין הַגְּלוּיִין

המִבְהָקִין, כְּגוֹן שְׁנִסְמִית עֵינוּ, או נִקְטָעָה יָדוֹ, או נִשְׁבְּרָה רִגְלוֹ
הָרִי זֶה יִשְׁחַט עַל פִּי שְׁלוֹשָׁה בְּנֵי הַכְּנֶסֶת; וְכֵן בְּכוֹר שְׂיֵצָא
לְחוּצָה לָאָרֶץ, וְנָפַל בּוֹ מוֹם מִבְּהֶק הָרִי זֶה נִתֵּר עַל פִּי שְׁלוֹשָׁה
בְּנֵי הַכְּנֶסֶת.

ג. אֵין רוֹאִין אֶת הַבְּכוֹר לִישְׂרָאֵל, עַד שִׁיהִיָּה כּוֹהֵן עִמּוֹ שְׂמָא
יֹאמֶר לוֹ הַמִּמְחָה מוֹם הוּא, וּמִתֵּר לְשַׁחַט עָלָיו, וַיִּלָּךְ וַיִּשְׁחַטְנוּ
לְעַצְמוֹ, וְלֹא יִתְּנוּ לְכוֹהֵן: שְׂאָף עַל פִּי שְׂאִינוּ חֲשׂוֹד לֶאֱכֹל
קִדְשִׁים בַּחוּץ, חֲשׂוֹד הוּא לְגֹזֵל מִתְּנוֹת כְּהֵנָּה. לְפִיכָךְ אִם הָיָה
חֶכֶם, וַיִּדּוּעַ שֶׁהוּא מִדְּקָדֵק עַל עַצְמוֹ רוֹאִין לוֹ.

ד. הָיָה הַמוֹם גָּלוּי לְכָל, כְּגוֹן שְׁנִקְטָעָה יָדוֹ אוֹ רִגְלוֹ הוֹאִיל
וַהֲבִיאוּ לְחֶכֶם הַמִּמְחָה, הָרִי זֶה בַּחֲזֻקַת מִדְּקָדֵק עַל עַצְמוֹ;
לְפִיכָךְ רוֹאִין לוֹ, אֵף עַל פִּי שְׂאִין עִמּוֹ כּוֹהֵן.

ה. הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּכוֹר, וְאַחֵר כָּךְ הִרְאָה אֶת מוֹמוֹ אֵף עַל פִּי
שֶׁהוּא מוֹם גָּלוּי, שְׂאִינוּ מִשְׁתַּנֵּה בַּשְּׁחִיטָה, כְּגוֹן שְׁנִחַתְכָּה יָדוֹ
אוֹ רִגְלוֹ הוֹאִיל וְנִשְׁחַט שְׁלֹא עַל פִּי מִמְחָה, הָרִי זֶה אֲסוּר;
וַיִּקְבֵּר בְּבָכוֹר שְׁמֵת.

ו. בְּכוֹר שֶׁהִיתָה לוֹ בֵּיצָה אַחַת, וּשְׁנֵי כִיסִּין, וּבִדְקוֹ הַמִּמְחָה,
וְהוֹשִׁיבוּהוּ עַל חֲרָגוֹזוֹ וּמַעְכוֹ, וְלֹא יֵצֵאת בֵּיצָה שְׁנִיָּה, וְהִתִּירוּ
הַמִּמְחָה, וְנִשְׁחַט, וְנִמְצָאת הַשְּׁנִיָּה דְּבוּקָה בַּכִּסָּלִים הָרִי זֶה מִתֵּר,
הוֹאִיל וּמַעְכוֹ; אֲבָל אִם לֹא נִמְעַךְ אֵף עַל פִּי שְׁנִשְׁחַט עַל פִּי
מִמְחָה, הָרִי זֶה יִקְבֵּר.

ז. מִי שְׂאִינוּ מִמְחָה, וְרָאָה אֶת הַבְּכוֹר, וְנִשְׁחַט עַל פִּיו הָרִי זֶה
יִקְבֵּר, וַיִּשְׁלַם מִבֵּיתוֹ; וְכִמְהָ מִשְׁלָם רַבִּיעַ לְדָקָה, וּמִחֲצָה לְגִסָּה.
וּמִפְּנֵי מַה לֹּא יִשְׁלַם כָּל דָּמָיו, מִפְּנֵי שֶׁקִּנְסוּ אֶת בַּעַל הַבְּהֵמָה,
כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁהָה אוֹתָהּ, וְלֹא יִגְדֹל בְּהֵמָה דָּקָה בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל.

ח. הַנוֹטֵל שְׂכָרוֹ לְהִיּוֹת רוֹאֶה בְּכוֹרוֹת אֵין שׁוֹחֲטִין עַל פִּיו אֲלֹא
אִם כֵּן הָיָה מִמְחָה גְּדוֹל, וַיִּדְעוּ בּוֹ חֲכָמִים שְׂאִין כְּמוֹתוֹ, וּפָסְקוּ
לוֹ שְׂכָר עַל הִרְאִיָּה וְהַבְּקוֹר, בֵּין שְׁנִמְצָא מוֹם בֵּין שְׁנִמְצָא תָמִים.
וְלֹא יִטַּל שְׂכָר עַל בְּהֵמָה זֹו, חוּץ מִפַּעַם אַחַת; וְרוֹאֶה אוֹתָהּ
לְעוֹלָם כָּל זֶמֶן שֶׁמִּבִּיאִין אוֹתָהּ, כְּדִי שְׁלֹא יָבוֹא לִידֵי חֲשָׁד.

ט. הַחֲשׂוֹד עַל הַבְּכוֹרוֹת לְמַכּוֹר אוֹתָן לְשֵׁם חֲלִין אֵין לוֹקְחִין
מִמֶּנּוּ אֲפִלּוּ בִּשְׂרָ צְבָאִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּא דוֹמָה לְבִשְׂרָ עֵגֶל. וְאֵין
לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ עוֹרוֹת שְׂאִינָן עֲבוּדִים, אֲפִלּוּ שְׁלִנְקָבָה, שְׂמָא
יַחֲתֹךְ זַכְרוֹתוֹ, וַיֹּאמֶר עוֹר נִקְבָּה הוּא. וְאֵין לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ צֹמֶר,
אֲפִלּוּ מִלֶּבֶן; וְאֵין צָרִיף לוֹמֵר, צוֹאִי.

י. אֲבָל לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ טוֹוִי, וּלְבָבִין, וְעוֹרוֹת עֲבוּדִים שְׂאִינוּ
מַעֲבִיד עוֹר בְּכוֹר תָּמִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִפְּחָד לְשִׁהוּתוֹ אֲצִלוֹ,
שְׂמָא יִשְׁמְעוּ בּוֹ הַדִּינִין, וַיִּקְנְסוּ אוֹתוֹ כְּפִי רִשְׁעוֹ.

יא. הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּכוֹר וּמִכְרוֹ, וְנוֹדַע שְׁלֹא הִרְאָהוּ לְמִמְחָה מַה
שְׂאָכְלוֹ אֲכָלוֹ, וַיַּחֲזִיר לָהֶם אֶת הַדָּמִים; וּמַה שְׁלֹא נֶאֱכַל יִקְבֵּר,
וַיַּחֲזִיר הַדָּמִים. וְכֵן הַדִּין בְּמֵאֲכִיל אֶת הַטְּרֵפָה, כְּמוֹ שִׁיתְבָּאֵר
בְּהַלְכוֹת מִקָּח וּמִמְכָּר.

יב. בְּכוֹר שְׁנִמְצָא טְרֵפָה אִם תָּמִים הוּא, וְנִמְצָא טְרֵפָה אַחֵר
שֶׁהִפְשֵׁט הָעוֹר יִשְׂרָף כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּהַלְכוֹת פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין,
וְהַבֶּשֶׂר יִקְבֵּר. וְאִם בְּמוֹמוֹ נִשְׁחַט הַבֶּשֶׂר יִקְבֵּר, וַיֹּאמְרוּ הַכּוֹהֲנִים
בְּעוֹרוֹ: וְהוּא, שְׁנִשְׁחַט עַל פִּי מִמְחָה.

יג. הבכור שנאכל בשרו כהלכה, בין תמים בין בעל מום כשם שמתר להנות בעורו, כך נהנין בגזתו; אבל כל צמר שנגזז ממנו כשהוא חי, אפלו נשר הרי הוא אסור בהניה, אפלו נשר ממנו אחר שנפל בו מום. ואפלו לאחר שחיטתו, ואין צריך לומר אחר מיתתו הרי אותו הצמר שנשר ממנו מחיים, באסורו עומד. וכן במעשר בהמה.

יד. וכבר בארנו בהלכות מעילה, שלא גזרו גזרה זו אלא על הבכור והמעשר בלבד, מפני שאינן באין לכפרה שמה ישנה אותן אצלו, כדי לקח כל הצמר שינשר מהן. וכבר בארנו שמצוה לאכלו בשנתו, בין תמים בין בעל מום.

טו. בכור שהיה בו צמר מדבלל, ושחטו את שהוא נראה עמו מן הגזה, מתר בהניה; ואת שאינו נראה עמו, והוא הצמר שעיקרו הפוך כלפי ראשו אסור, שזה כמי שנשר מחיים. גזת בכור, אפלו בעל מום שנתערבה בגזי חלין, אפלו אחת בכמה אלפים הכל אסורים: הרי היא דבר חשוב, ומקדש בכל שהוא. האורג מלוא הסיט מצמר הבכור בבגד, ידלק: מצמר המקדשין, מקדש בכל שהוא.

הלכות בכורות פרק ד

א. בהמת השתפין, חייבת בבכורה. לא נאמר "בקרך, וצאנך" (דברים יב, יז; דברים יד, כג), אלא למעט שתפות הגוי: שאם היה שתף בפרה או בעבר, אפלו היה לגוי אחד מאלף באם או בולד הרי זה פטור מן הבכורה. היה לו באחד משניהם אבר אחד, כגון יד או רגל ואין: כל שאלו יחתך, יהיה בעל מום הרי זה פטור; ואם אפשר שיחתך אבר הגוי, ולא יפסל הרי זה חייב בבכורה.

ב. הלוקח עבר פרתו של נכרי, או המוכר עבר פרתו לנכרי אף על פי שאינו רשאי הרי זה פטור מן הבכורה, ואין קונסין אותו על דבר זה. המקבל בהמה מן הגוי להיות מטפל בה, והולדות ביניהן, או נכרי שקבל מישראל כזה הרי אלו פטורין מן הבכורה: שנאמר "פטר רחם בישראל" (ראה שמות יג, ב), עד שיהיה הכל בישראל.

ג. המקבל צאן מן הגוי בממון קצוב, ופסק עמו שיהיה השכר ביניהן, ואם פחתו, פחתו לישראל אף על פי שברשות ישראל הן, והרי הן כקנינו, הואיל ואם לא ימצא הגוי אצלו ממון לגבות ממנו, יגבה מן הבהמות האלו ומולדותיהן נעשה כמי שיש לו אחריות עליהן ועל ולדותיהן, והרי יד גוי באמצע, ופטורין מן הבכורה, הן וולדותיהן. אבל ולדי ולדות חייבין שהרי שלישראל הן, ואין לגוי עליהן רשות.

ד. ישראל שנתן מעות לגוי, וקנה לו בהן בהמה מגוי בדיניהן אף על פי שלא משך, קנה וחיבת בבכורה; וכן אם קנה הגוי מישראל בדיניהן, ונתן מעות אף על פי שלא משך, קנה ופטורה מן הבכורה.

ה. גר שנתגיר, ואין ידוע אם עד שלא נתגיר ילדה פרתו, או אחר שנתגיר הרי זה בכור מספק. הלוקח בהמה מן הגוי, ואין

יָדוּעַ אִם בְּכָרָה אוֹ לֹא בְכָרָה, וַיֵּלֶדָה אֶצְלוֹ הָרִי זֶה סֶפֶק בְּכוֹר,
וַיֵּאָכֵל בְּמוֹמוֹ לְבַעֲלִים; וְאֵינוֹ לְכוֹהֵן שֶׁהַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ, עָלָיו
הָרְאָיָה.

ו. לָקַח בְּהֵמָה מְנִיקָה מִן הַגּוֹי אֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ שְׂמָא בְּנָה שְׁלֹא־חֶרֶת
הִיא מְנִיקָה, אֲלֹא הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת שְׁיִלְדָה; וְאֶפְלוּ הָיָה זֶה שְׂמִנִּיקָה
כְּמִין אֲחֵר, וְאֶפְלוּ כְּמִין חֲזִיר הָרִי זֶה פְּטוּרָה מִן הַבְּכוּרָה. וְכֵן
בְּהֵמָה שֶׁהִיא חוֹלֶבֶת, פְּטוּרָה מִן הַבְּכוּרָה שֶׁרֹב הַבְּהֵמוֹת, אֵין
חוֹלְבוֹת אֲלֹא אִם כֶּבֶד יֵלְדוּ.

ז. הַלּוֹקַח בְּהֵמָה מִיִּשְׂרָאֵל הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת שְׂבֻכָּרָה, עַד שְׂיִוְדִיעוֹ
הַמוֹכֵר שְׁעֵדִין לֹא יֵלְדָה: שְׂאִין הַיִּשְׂרָאֵלִי שׁוֹתֵק וְגוֹרֵם לוֹ לֶאֱכֹל
קָדָשִׁים בַּחוּץ, וְיִוְדָאֵי שְׂבֻכָּרָה; וּלְפִיכֶךָ מְכָרָה סֶתֶם.

ח. בְּהֵמָה דְּקָה שֶׁהַפִּילָה עָבַר שְׁעֵדִין לֹא נִתְבְּאָרָה צוּרְתוֹ הִרְבֵּה
וְנִכְרָה לְכָל, וְזֶה הוּא הַנִּקְרָא טְנוּף אִם אָמְרוּ הָרוּעִים עָבַר הוּא,
אֲלֹא שֶׁנִּפְסַד הָרִי זֶה פְּטוּרָה מִן הַבְּכוּרָה, וְצָרִיךְ לְהִרְאוֹתוֹ לְרוּעָה
חָכָם; לְפִיכֶךָ הַלּוֹקַח בְּהֵמָה מִן הַגּוֹי, אֶפְלוּ הִיתָה קֶטְנָה, וַיֵּלְדָה
אֶצְלוֹ בְּתוֹךְ שְׁנֵתָה הָרִי זֶה סֶפֶק בְּכוֹר, שְׂמָא טְנוּף הַפִּילָה בְּרִשׁוֹת
הַגּוֹי.

ט. וְכֵן בְּהֵמָה גִּסָּה שֶׁהַפִּילָה שְׁלִיָּה הָרִי זֶה סִימָן וָלֵד, שְׂאִין
שְׁלִיָּה בְּלֹא וָלֵד; וְנִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה. וּמִתֵּר לְהַשְׁלִיךְ אוֹתָהּ
הַשְׁלִיָּה לְכָלִּבִּים: שְׂאִין מִתְקַדֵּשׁ בַּבְּכוּרָה אֲלֹא זָכָר, וְחֻזְקַת
הַנוֹלָדִים מִחֻצָּה זְכָרִים וּמִחֻצָּה נְקִיבוֹת; וְכֶבֶד בְּאַרְנוֹ שֶׁהַזָּכָר
שְׂאִין בּוֹ מִקְצַת סִימָנֵי אִמּוֹ, אֵינוֹ מִתְקַדֵּשׁ בַּבְּכוּרָה. וְנִמְצָא מַעוֹט
הַנוֹלָדִים הֵם הַמִּתְקַדְּשִׁים בַּבְּכוּרָה, וְאֵין חוֹשְׁשִׁין לְמַעוֹט. אֲבָל
בְּהֵמַת קָדָשִׁים שֶׁהַפִּילָה שְׁלִיָּה תִקְבֵּר, שֶׁהַזְּכָרִים בָּהּ פְּנִקְבוֹת.

י. בְּהֵמָה גִּסָּה שֶׁהַפִּילָה חֲרַרְתָּ דָם הָרִי זֶה נִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה,
שֶׁחֻזְקָתָה שֶׁהוּלָד בְּתוֹכָהּ, וְרִבָּה עָלָיו הַדָּם, וְהַפְסִידוֹ וּבִטְלוֹ.
וְקוֹבְרִין חֲרַרְתָּ זֶה כִּמוֹ נֶפֶל כָּל מִבְּכַרְתָּ, אֵף עַל פִּי שְׂאִין בְּחֲרַרְתָּ
זֶה קִדְּשָׁה; וְלָמָּה קוֹבְרִין אוֹתָהּ, כְּדֵי לְפָרֶסֶם הַדָּבָר שֶׁנִּפְטָרָה מִן
הַבְּכוּרָה.

יא. כֶּבֶד בְּאַרְנוֹ בַּעֲנִין נִדָּה, שֶׁהוּלָד בְּאָדָם נִגְמָר לְאַרְבָּעִים יוֹם,
וְהַמַּפְלֵת לְפָחוֹת מֵאַרְבָּעִים, אֵינוֹ וָלֵד. אֲבָל וָלֵד בְּהֵמָה לֹא עָמְדוּ
חֲכָמִים עַל מִנִּין הַיָּמִים שֶׁיִּגְמָר בּוֹ; אֲבָל אָמְרוּ שֶׁהַמַּפְלֵת טְנוּף,
אֵינָה מִתְעַבֶּרֶת אַחֲרָיו וְלֹא מִקְבֵּלָת וָלֵד אַחֵר, לְפָחוֹת מִשְׁלוֹשִׁים
יוֹם.

יב. בְּהֵמָה שֶׁיֵּצְאָתָּ מִלֵּאָה, וּבָאָתָּ רִיקְנִית הַבָּא אַחֵר כֵּן בְּכוֹר
מִסֶּפֶק: שְׂמָא דָּבָר שְׂאֵינוֹ פּוֹטֵר בַּבְּכוּרָה הַפִּילָה, וְאֵין לְנִפְלִי
בְּהֵמָה פְּטִירַת רַחֵם עַד שֶׁיַּעֲגִילוּ רֹאשׁ כְּפִיקָה שְׁלַעֲרֹב.

יג. מִבְּכַרְתָּ הַמִּקְשָׁה לֵילֵד מִחֲתָן אָבִיר אָבִיר, וּמִשְׁלִיךְ לְכָלִּבִּים;
וְהַבָּא אַחֲרָיו, בְּכוֹר. יֵצֵא רִבּוֹ הָרִי זֶה יִקְבֵּר, וְנִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה;
וְאִם חֲתָן אָבִיר וְהַנִּיחוֹ, וְחֲתָן אָבִיר וְהַנִּיחוֹ, עַד שֶׁהַשְּׁלִים רִבּוֹ הָרִי
כָּל הָאֲבִירִים צָרִיכִין קְבוּרָה, וְנִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה: פִּיּוֹן שֶׁיֵּצֵא
רִבּוֹ, בֵּין שָׁלֵם בֵּין מִחֲתָן, וְהָרִי הוּא לְפָנֵינוּ נִתְקַדֵּשׁ לְמַפְרַע.

יד. יֵצֵא שְׁלִישׁ, וּמִכְרוֹ לַגּוֹי, וְחֲזָר וַיֵּצֵא שְׁלִישׁ אַחֵר נִתְקַדֵּשׁ
לְמַפְרַע, וְנִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה; יֵצֵא שְׁלִישׁ דֶּרֶךְ דִּפְּן, וּשְׁנֵי
שְׁלִישִׁים דֶּרֶךְ רַחֵם אֵינוֹ קָדוֹשׁ: שֶׁהֵרֵב הִרְאִישׁוֹן לֹא יֵצֵא דֶּרֶךְ
רַחֵם, וּלְמַפְרַע הוּא מִתְקַדֵּשׁ.

טו. יֵצֵא מֵעוֹט אֶבֶר גָּדוֹל, וְהָרִי זֶה הַיּוֹצֵא רַבּוֹ שְׁלֵעָבֶר נִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה, וַיִּקְבֵּר הַיּוֹצֵא. יֵצֵא חֲצִי הָעֶבֶר, וְהוּא רַבּוֹ שְׁלֵאֲבֹר הַיּוֹצֵא הָרִי זֶה סֵפֶק אִם נִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה, אוֹ לֹא נִפְטָרָה; לְפִיכֶן הֵבֵא אַחֲרָיו, סֵפֶק בְּכוֹר.

זו. בְּכוֹר שְׁפָרְכוּ בְּסִיב וְהוֹצִיאוֹ, וְלֹא נָגַע בְּרָחֻם, אוֹ שְׁפָרְכוּ בְּשִׁלִּית בְּהֶמָּה אַחֲרָת, אוֹ שֶׁנִּכְרְכָה עָלָיו אַחֲוָתוֹ, וַיֵּצֵא הוּאִיל וְלֹא נָגַע בְּרָחֻם מִכָּל מָקוֹם, הָרִי זֶה סֵפֶק בְּכוֹר.

יז. הַדְּבִיק שְׁנֵי רָחֳמִים זֶה לָזֶה, וַיֵּצֵא מִזֶּה וּנְכַנֵּס לָזֶה הָרִי זֶה סֵפֶק אִם נִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה הַבְּהֶמָּה שֶׁנִּכְנָס בָּהּ הַבְּכוֹר, שֶׁהָרִי פָטֹר רָחֻם, אוֹ לֹא נִפְטָרָה, עַד שִׁיפְטֹר רָחֳמָה וּלְדָה.

יח. נִפְתַּחְתּוּ כּוֹתְלֵי בֵּית הָרָחֻם, וַיֵּצֵא הָרִי זֶה סֵפֶק אִם נִגְיעַת רָחֻם מְקַדָּשֶׁת, אוֹ אֲוִירוֹ. נִעְקְרוּ כּוֹתְלֵי בֵּית הָרָחֻם בְּצוּאָרוֹ הָרִי זֶה סֵפֶק אִם בְּמִקְוֵמוֹ מְקַדָּשׁ, אוֹ מְקַדָּשׁ אֶף חוּץ לְמִקְוֵמוֹ.

יט. נִגְמְמוּ כּוֹתְלֵי בֵּית הָרָחֻם, אֵינּוּ קָדוֹשׁ. נִפְרָץ מְקַצָּתָן, וְעוֹמֵד מְרַבֵּה עַל הַפְּרוּץ, וַיֵּצֵא דֶּרֶךְ הַפְּרוּץ, אוֹ שֶׁהָיָה הַפְּרוּץ מְרַבֵּה עַל הָעוֹמֵד, וַיֵּצֵא דֶּרֶךְ הָעוֹמֵד הָרִי זֶה סֵפֶק בְּכוֹר.